

Sygn. akt IV CSK 699/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa A. T. i S. T.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego P. [...] S.A z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w S. uwzględniającego powództwo A. T. i S. T. o zadośćuczynienie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pozwany uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wskazał na konieczność rozstrzygnięcia kwestii dopuszczalności zasądzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej przed dniem 3 sierpnia 2008 r. tj. przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c. oraz dokonania w tym aspekcie wykładni art. 446 k.c. i art. 448 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu, które rozstrzygnięte zostało przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42), a wyrażony w niej pogląd, prezentowany w zaskarżonym wyroku, potwierdzony został w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10), z dnia 7 listopada

2012 r. III CZP 67/12 (OSNC 2013, nr 4, poz. 45), z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12 (OSNC 2013, nr 7-8, poz. 84) oraz w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (niepubl.).

Dokonana przez Sąd Najwyższy w powołanych orzeczeniach wykładnia art. 446 § 4 k.c. i art. 448 k.c. usuwa jednocześnie przedstawione przez skarżącego wątpliwości co do treści i znaczenia tych przepisów. Nie zachodzi tym samym także określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 podstawa do przyjęcia wniesionej skargi do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.